

З СВЯТОМ, ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 18 (814) | Неділя, 1 травня 1983 року | Ціна 2 коп.

Зрастуй, Травню, світе синьогорій,
Черешневий краю розписний!
Відкривай зелені семафори
На веселій станції весни.
Мчить весна по рейках паралелей,
І гримить лунка травнева путь,
І хмаринок срібні каравели
В небесах зарошених пливуть.
Зелені стомлена планета
На розпутті радості й журби.
Над морями крила розпростерті
Облікають білі голуби.
Мчить весна. Цвіте її дорога.
Світ озоном солодко пропах.
Семафори листя молодого
Майорять у теплих небесах.
Сяє Травень, квітами зігрітий,
Кумачем дзвенить у вишині.
На вітрах каштани білим цвітом
Салютують сонцю і весні.

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

ЧУТТЯ ЄДИНОЇ РОДИНИ

Слова, винесені у заголовок цієї статті, належать чудовому українському поетові Павлу Тичині. Вони пригадалися сьогодні не випадково. Бо ж саме святкування Першотравня є чи не найкращим виявом чуття єдиної родини народів. Єднання в ім'я праці, миру і свободи, заради політичного і соціального визволення трудящих усього світу. Адже за давньою традицією, започаткованою майже сто років тому, Першотравень відзначається як день міжнародної солідарності робітників усього світу на честь героїчного виступу чикагських робітників у боротьбі з поліцією. За їх прикладом в нашій країні цей день було використано наприкінці минулого століття для організованого виступу російського пролетаріату проти своїх експлуататорів, за свої життєві права. І сьогодні, відзначаючи 165-річчя з дня народження і 100-річчя з дня смерті Карла Маркса, ми можемо повторити його пророчі слова:

— Пролетарі усіх країн, єднайтеся!

Так, пролетарі єднаються для спільної боротьби проти загрози нової війни, проти агресивного імперіалізму, проти сил реакції в усьому світі, вони згуртовують свої лави і рішуче виступають за мир в усьому світі, за міжнародну розрядку, всупереч планам ядерної війни, запрограмованим американськими мілітаристами. І цілком законно, що рух цей останнім часом посилюється, адже весна і мир — це два крила однієї птиці, ім'я якої — життя. Отже перше наше слово — за мир в усьому світі! Усе прогресивне людство разом з нами проголосує сьогодні:

— Хай живе 1 Травня — День міжнародної солідарності трудящих у боротьбі проти імперіалізму, за мир, демократію і соціалізм!

А мир немислимий без праці. Радянські люди зустрічають свято новими успіхами в труді. Орієнтиром для них служать рішення травневого і листопадового (1982 р.) Пленумів ЦК КПРС, які націлюють трудящих на нові звершення в ім'я здійснення накреслених XXVI з'їзду партії в нових умовах розвинутого соціалістичного будівництва. Усі сили на виконання Продовольчої програми, забезпечення організованості і дисципліни, на підвищення продуктивності праці,

ширше розгорнути рух за економію і бережливість, за виконання і перевиконання планів третього року одинадцятип'ятиріччя, — ось до чого кличе нас партія. У Закликах ЦК КПРС до 1 Травня цього року читаємо: — Трудящі Радянського Союзу! Створіть в кожному трудовому колективі обстановку творчості, товариської взаємодопомоги, високої відповідальності за виконання п'ятиріччя! Зміцнюйте організованість і порядок, свідому комуністичну дисципліну!

І трудящі країни ділом відповідають на слово партії. Це добре видно хоча б на прикладах діяльності організації і підприємств нашого Товариства. Перед у змагання ведуть колективи Бродівського, Вінницького, Дніпропетровського, Запорізького та багатьох інших підприємств, що достроково виконали чотиримісячні плани. Їх приклад повинні наслідувати інші, щоб забезпечити безумовне виконання цього річного плану достроково і при високій якості. Їм, нашим передовикам, почесне місце у перших лавах святкових колон першотравневої демонстрації трудящих!

Широка і впевнена хода Першотравня. Оглядаючи з висоти сучасності етапи нашого великого шляху, ми ще й ще раз переконаємось у нездоланній правоті і великій притягальній силі ідей соціалізму, революційно-перетворюючої могутності лєнінізму. Радісні ознаки нинішнього свята — це втілення в реальність мрії тих, хто піднісв Червоний стяг на барикадах Великого Жовтня. Широке відзначення цього року 80-річчя другого з'їзду РСДРП, як знаменної дати в історії нашої партії, є ще одним свідченням того, що радянський народ бачить у КПРС свій випробуваний авангард, виразника своїх корінних інтересів, безроздільно підтримує її внутрішню і зовнішню політику, активно бореться за втілення її в життя.

Над святковими колонами демонстрантів лунає:

— Хай живе лєнінська Комуністична партія Радянського Союзу!

— Під прапором Лєніна, під керівництвом Комуністичної партії — вперед, до перемоги комунізму!

З Першотравнем, дорогі товариші!

ДО НОВИХ ТВОРЧИХ ЗЛЕТІВ

У цього свята — свій особливий характер: розквіт, урочистість. З піднесенням, радісним настроєм, з почуттям виконаного обов'язку зустрічають Першотравень і нечуючі трудівники Одеського виробничого об'єднання «Електрик». Успішно виконали планові завдання та соціалістичні зобов'язання чотирьох місяців, на рахунок підприємства чимало продукції, виготовленої понад план.

Більшість кадрових виробничників об'єднання рапортували про дострокове виконання своїх підвищених соціалістичних зобов'язань, взятих на честь Першого травня. В числі правофлан-

гових третього року одинадцятип'ятиріччя варто назвати сьогодні імена шліфувальника ливарно-пресового цеху Г. Г. Ільєнка, пресувальника ливарно-пресового цеху І. С. Қолєсника, плавильника ливарно-пресового цеху Н. І. Гончарука, слюсаря-складальника А. Н. Крєтова, пакувальниці А. Г. Главацьку, швачок-мотористок С. І. Жєрун, Є. В. Дєнісюк та багатьох інших.

На святкову демонстрацію вийдуть також і передовики виробництва «Електрика». Вони крокуватимуть в одній шерензі з трудовими колективами міста-героя Одеси. І пишатимуться: ад-

же у загальних здобутках міста є і їх скромний внесок.

З досвідчених виробничників бере приклад молодь. Дєвіз — «Навчєся сам — навчи товариша!» надійно прижився в колективі об'єднання.

Плїч-о-плїч з ветеранами на святковій демонстрації крокуватимє й молодь — надійна зміна тим, що незабаром підуть на заслужений відпочинок.

Їм продовжувати славу своїх батьків і дідів, їм іти далі до нових творчих злетів!

Г. КРИЛЕНКО.
м. Одєса.

З ВЕЛИКИМ ПІДНЕСЕННЯМ

Надворі весна. Майорять червоні знамена, лине музика, святкові пісні. По Планеті крокує Першотравень...

Радісно, як і всі радянські люди, зустрічають свято весни нечуючі трудівники Стрийської фабрики гумового взуття. За перший квартал цього року вони виготовили продукції понад план на 10 тисяч карбованців. Серед правофлангових змагання — Михайло Левницький і Ганна Герасько, Зіновій Гошко і Михайло Пилипів, Євгеній Карпа і

Василь Постюк, Михайло Василів і Михайло Карпін, Катєрина Левницька і Павло Ісканін та багато інших.

В передсвяткові дні, готуючи гідну зустріч міжнародному святу трудящих, нечуючі взуттєвники працюють з особливим ентузіазмом. Вони випередили графік на три робочих дні. Приємно відзначити також, що більше п'ятидесяти глухих показують приклад у труді, є гордістю всього колективу.

— Члєни УТОГ не тільки добре працюють, — розповідає директор Стрийського будинку культури глухих В. В. Романчук, — а й беруть активну участь у гуртках художньої самодіяльності нашого колективу. До 1-го Травня вони підготували святковий концерт.

Отже, лишається побажати нечуючим трудівникам доброго здоров'я, щастя і великих успіхів.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Львівська область.

ЗОЛОТИМИ РУКАМИ

Майже 15 років трудиться жерстяником у Долинському райпобуткомбінаті Петро Максимович Котенко. Це про нього люди кажуть: «майстер — золоті руки». І справді, за яку роботу не візьметься член нашого Товариства, завжди доведе її до кінця, зробить надійно і красиво.

П. М. Котенко виготовляє із заліза і жерсті предмети найрізноманітнішого призначення. Але це не просто, скажімо, ринва, цеберко, грубка або штахетник, а рід довершена, естетична, що милує око. Матеріал неначе оживає у руках майстра, котрий дбає про те, щоб не забувалось старовинне ремесло.

На честь 50-річчя УТОГ П. М. Котенко готує свої оригінальні вироби на обласний огляд-виставку. Хочеться побажати талановитому майстру найвищих оцінок журі.

С. БОЙЧУК,
перекладач Долинського міжрайвідділу УТОГ.
Кіровоградська обл.

СМИРНОВА

Альбіна, швачка-мотористка Сімферопольського УВП, неодноразовий переможець соціалістичного змагання, ударниця комуністичної праці.

ХОДАКІВСЬКИЙ

Петро Олександрович, слюсар локомотивного депо станції Пологи (Запорізька область), кращий за професією, ветеран підприємства.

ТРОХИМЧУК

Валентина Дмитрівна, швачка-мотористка Новоград-Волинської дільниці Житомирського УВП, переможець соціалістичного змагання на честь 60-річчя утворення СРСР, наставник молоді.

ПРАВОФЛАНГОВІ ЗМАГАННЯ

РОЗВЕСНЕНЕ ПОЛЕ

Поле, мов весняна казка. Високо, здається, на самому віночі блакиті лунко виспіває жайвір. Його невпаблива, але бадьора мелодія сповнює душу радістю.

Крокуємо гонами колгоспу імені XXI з'їзду КПРС, що у Кіцманському районі. Поверхня полів рівна, однак у самому кінці немов обривається і стрімко збігає до ярка.

— Скільки ми отут наморочились, доки довели грунт до нормального посівного стану. Тепер інша річ, просто приємно сіяти, — каже керівник механізованої ланки, член УТОГ з 1971 року, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Василь Руснак.

— І посіємо так, як велить технологія, — підтримує його ланкова Іфтіма Федоряк, котра в екіпажі В. Руснака за сівача.

Настрій у колективі бойовий. Тримають приціл на 500-центнерний рубіж солод-

ких коренів. З великим старанням трудяться на сівбі механізована ланка. Свої завдання виконує на 150—160 процентів. Швидким темпам роботи сівальних агрегатів сприяє також ретельна підготовка ґрунту, своєчасне внесення добрив.

Між тим Руснак зупиняє свій агрегат, уважно перевіряє якість засіву.

— Глибина нормальна, — доповідає. — На кожному погонному метрі залишаємо по 19—20 клубочків. При 78 процентах схожості це непогано.

Короткий перепочинок закінчено і екіпаж знову в роботі. Рівно котяться маркери сівалок, ритмічно працюють висівні апарати, заробляючи в ґрунт насіння, що обіцяє восени багатий урожай.

М. МІРОШ,

голова Кіцманського міжрайвідділу УТОГ.
Чернівецька область.

ЗАВЖДИ СЕРЕД ЛЮДЕЙ

Не вистачає добрих і теплих слів, щоб написати про цю людину, нашого вірного товариша і широго радника.

Знають і поважають нечуваючи Федору Ахтимонівну Карук. Вона — ветеран УТОГ, наставник молоді, організатор первинного осередку. Всі ми добре знаємо, що Ф. А. Карук у нашому Білоцерківському районі — найбільш шанована і авторитетна серед глухих людина. Без її участі не проходять культурно-масові, організаційні заходи, бо вона — як ніхто, пояснить, перекладе, всім приділить достатньо уваги.

Давно вже Федора Ахтимонівна на заслуженому відпочинку, однак без роботи, без спілкування з людьми не може. Із задоволенням працює контролером на Білоцерківському УВП, а вільний час присвячує громадській роботі. Вона — голо-

ва ради клубу «Ветеран», досвідчений пропагандист. Кожна помітна подія в житті нашої партії, держави завжди стає темою чергової бесіди, з якою Ф. А. Карук приходить до своїх підопічних. Почесний член УТОГ регулярно читає глухим художню літературу, виступає із спогадами про роки становлення нашого Товариства, проводить іншу виховну роботу.

І треба тільки бачити, з якою зацікавленістю глухі сприймають її слова і ви одразу переконаєтесь, яка велика сила впливу Федори Ахтимонівни на аудиторію.

Такою ми знаємо і звикли бачити цю просту, енергійну жінку і дуже хочеться, щоб вона завжди була поруч з нами, залишаючись, як і завжди, щирим товаришем і добрим радником.

Н. МАЛЮТІНА.

Київська область.

Наказ наставника

До цієї хвилюючої події і кадрові робітники, і молодь почали готуватися завчасно. І ось все зроблено. У святоково прикрашеному гуртожитку відбулася зустріч молоді підприємства з ветеранами виробництва Дніпродзержинського УВП.

Всім, а особливо випускникам виробничого навчання, запала в душу розповідь ветерана праці, багаторазового переможця соціалістичного змагання, слюсаря-інструментальника Івана Прокоповича Качалова. Він поділився з хлопцями своїми спогадами про тяжке дитинство і роки становлення, розповів, як прийшов на підприємство і відтоді все життя пов'язав з ним. Присутні дізнались про те, що ветеран без відриву від

виробництва здобув середню освіту, як став спеціалістом вищого розряду, а потім наставником.

І. П. Качалов дав путівку у самостійне життя багатьом юнакам і дівчатам, які за прикладом ветерана теж вирішили стати кадровими робітниками Дніпродзержинського УВП.

А коли настав час прощатися, Іван Прокопович дав наказ молодій робітничій зміні бути гідними продовжувачами кращих трудових традицій колективу УВП, закликав молодь працювати самовіддано, творчо, з волюнтаризмом.

Р. ХИЖНИЧЕНКО,
заступник директора Дніпродзержинського УВП з виховної роботи.

Дорогою на завод Валерій часто згадує своє дитинство.

Стояв тоді, як і нині, отакій теплий весняний ранок, коли батько взяв його вперше з собою в степ.

— Бути тобі, сину, хліборобом, — говорив він.

А вишло інакше. Після закінчення восьмирічки у рідному селі Старе Горожею Валерій Позняк одразу подався до Миколаєва на учбово-виробниче підприємство УТОГ. Йому хотілося бути серед таких, як і він, слабочуючих, вчитися робітничої спеціальності.

Місто біля моря вразило хлопця великими кораблями, людьми мужньої професії. І коли видавалася вільна година, то Валерій йшов до Південного Бугу, де стояли пришвартовані океанські лайнери, зручно вмощувався і довго не міг відірвати від них погляду. В думках й ставали безмежні морські простори, а чайки проводжали його в далекий океан...

Моряком вже мені не стати, якось він розсудливо подумав і сказав собі. Але ж я можу будувати кораблі тут, на березі, і мені вже ніщо не стане на шляху... Ніяка завада.

Так Валерій Позняк переступив поріг Чорноморського суднобудівного.

Зростання молодого трудівника на заводі почалося не відразу. Немало часу проачкував Позняк над схемами-кресленнями, не один день освоював операції, доки прийшов досвід, який мав його товариші. Труднощів було чимало.

Якось до нього підійшов ветеран праці Леонід Мещеряков.

— Не тушуйся так, — сказав він Валерію. — Робота наша вимагає певної зосередженості і уваги. Тільки тоді прийде вміння.

Хлопець прислухався до порад трудівника. Був час, коли він сказав: «Хочу пра-

КОРАБЕЛ — ІМ'Я ГОРДЕ

цювати поруч з Вами». З тих пір вони разом. Спостерігаючи за своїм наставником, Валерій вчився у нього швидко і якісно виконувати свою роботу. За короткий час він досконало оволодів професією, потім почав вивчати суміжні.

Товариші по роботі помітили старанність молодого робітника. І коли на зборах критикували деяких його ровесників, то Позняк, навпаки, ставили за приклад.

Минуло небагато часу. І ось в колективі звільнилася посада бригадира. На загальних зборах вирішувалося питання: кого призначити? Тоді ж члени колективу проголосували за Позняка. Вони дали слово: «Виведемо бригаду в передові!»

Хлопці не помиллись — уже з перших днів Валерій зарекомендував себе вмілим керівником виробничого колективу, думав про стимулювання праці трудівників, про покращення мікроклімату в бригаді. А коли на заводі почали впроваджувати «єдиний бригадний наряд», то його колектив одним з

перших підтримав нову форму організації праці. Робітники розуміли добре: процес роботи, який виконують вони, дуже складний. Операція — зачищення і запилювання труб для траулерів — вимагає, щоб у бригаді працювали не тільки верстатники, а й газорізальники, гідравлісти, інші спеціалісти. Тому їй потрібно було, щоб бригада стала комплексною.

— Коли колективні об'єдналися, — розповідає старший майстер дільниці В. М. Меліхов, — то відразу зростає продуктивність праці, збільшився випуск продукції. А це одна з головних переваг нової форми організації праці. Сьогодні висока кваліфікація робітників, уміння замінити один одного допомагають їм виконувати план на 110—120 процентів.

Останнім часом на заводі таких бригад уже сотні. А це дає змогу колективам достроково виконати річні завдання. Тільки минулого року чорноморці здали декілька супертраулерів — рибозаводів типу «Пулковський меридіан». Їх будів-

ництво завершено з випередженням графіку на 100 робочих днів.

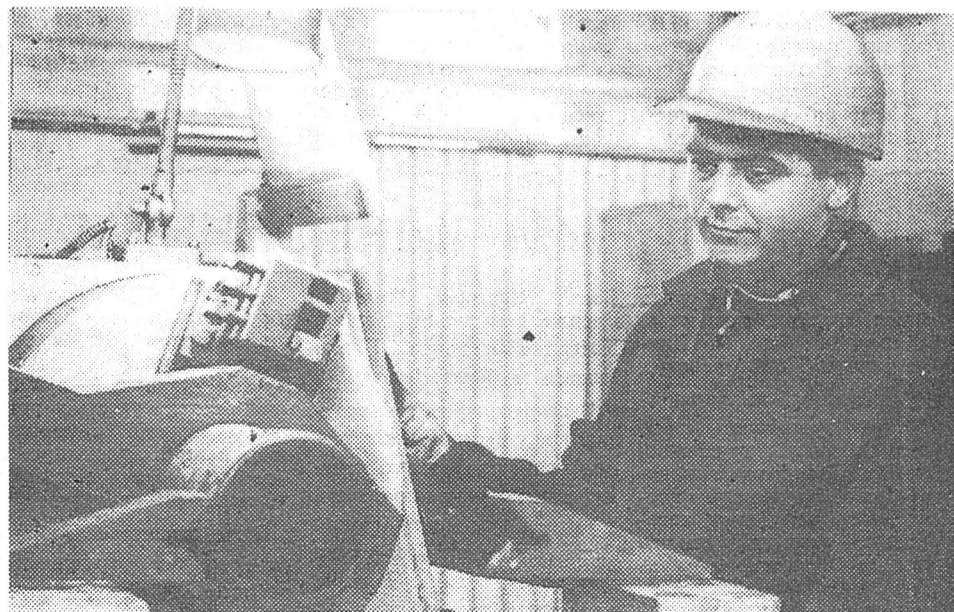
— Нині трудівники зобов'язалися здати ще декілька таких суден, — розповідає Валерій. — Головне з них — «Морський геолог». Це судно передаватимемо замовнику 25 серпня. В його спорудженні активну участь беруть і члени УТОГ. Вони працюють нарівні з чуючими.

...До початку другої зміни залишалося 15 хвилин, а в цеху вже була вся бригада — хлопці готували робочі місця, підносили заготовки. Потім Валерій зібрав їх на коротеньку нараду, довів завдання і, не гаючи часу, усі дружно взялися за роботу.

Ось за верстатом і він, керівник молодіжної бригади. Важко оглянувши механізм, Валерій увімкнув його і розпочав свій робочий день. Білі іскорки, неначе діаманти, розсипаються в усібіч, і перед Валерієм знову постає рідне село. Він пригадав ті святкові вулиці, якими разом з батьком ходив на Першотравневу демонстрацію, і ту дорогу, що вивела його на щасливий життєвий шлях.

М. ЗАКУСИЛО.

м. Миколаїв.

На знімку: бригадир слюсарів механо-складальних робіт Чорноморського суднобудівного заводу В. Ф. Позняк.

СИЛА ПАРТІЙНОГО СЛОВА

Засоби масової інформації і пропаганди відігравали і відіграють велику й почесну роль у житті радянського суспільства, у творчій діяльності партії і народу на всіх етапах комуністичного будівництва.

Біля джерел радянської преси стояв В. І. Ленін. Він вбачав головне її завдання в тому, щоб вона служила «зброєю соціалістичного

будівництва» і закликав «перетворити пресу з органу переважно повідомлення політичних новин дня в серйозний орган економічного виховання мас».

Комуністична партія, спираючись на ідеї та настанови В. І. Леніна, створила високодейну партійно-радянську пресу, зробила її частиною загальнопартійної справи. В СРСР преса ста-

ла засобом здійснення великого організаторського завдання КПРС — залучення трудящих мас до активного будівництва комуністичного суспільства.

Активну роль у мобілізації трудівників нашого Товариства на дострокове виконання виробничих завдань і соціалістичних зобов'язань одинадцяті п'ятирічки, у вихованні трудівників віді-

грають стінні газети, що виходять на підприємствах і в об'єднаннях, в організаціях і культзакладах УТОГ. На їх сторінках розповідається про передовиків соціалістичного змагання, про новини в житті колективів, піддають критиці усе те, що заважає нам рухатися вперед.

День радянської преси, що відзначається 5 травня, по праву вважається святом робітничих та громадських кореспондентів, редколегій стінних газет.

На Сумському учбово-виробничому підприємстві чітко налагоджено роботу «Комсомольського прожектора».

На знімку: члени штабу «КП» (зліва направо) Наталія Михайлівна Волотовська — майстер швейної дільниці, Ганна Андріївна Мацик — інженер по обладнанню, Ганна Михайлівна Пухкало — розрахувачка тканин, Віктор Юрійович Косячов — інженер-технолог, секретар комсомольської організації, Сергій Іванович Ляшко — слюсар-ремонтник.

Фото І. ХАРКІВСЬКОГО.

ХЛОПЦЕВІ було 15 років, коли вперше за дорученням комсомольської організації він випустив шкільну стінгазету. Чекав, що скажуть товариші, педагоги...

Газета сподобалася всім своїм змістом, і оформленням. Це надихнуло юного редактора, він почав серйозно і систематично займатися випуском шкільної стіннівки, відчув інтерес і відповідальність за доручену справу.

Перше бойове хрещення юнак здобув 1929 року — в бурхливі роки становлення нашої країни, коли закладалися основи індустріалізації, йшла колективізація, коли класовий ворог запекло чинив опір.

...Редакція міської газети доручила юнакові побувати на зборах, де йшлося про

ПОЗАШТАТНИЙ КОРЕСПОНДЕНТ

зловживання в сфері торгівлі і написати про це статтю. Наступного дня, коли в газеті з'явився гострий матеріал, один з працівників, якого було піддано критичній, погрожував юнакові розправою. Цей випадок ще більше зміцнив його віру в силу друкованого слова, і він вирішив присвятити себе цій громадській справі.

Трудову діяльність Ю. П. Гер розпочав на Одеському судноремонтному заводі, де активно дописував до заводської багатотиражки «Судноремонтник». Щоб підвищити майстерність громадського кореспондента, Юхим Пилипович почав передлачувати журнал «Рабочекрестьянский коррес-

понтент», в якому друкувалися лекції з журналістики. Глибоке вивчення газетної справи поповнило його багаж знань, збагатило досвідом.

Під час служби в лавах Радянської Армії Ю. П. Гер активно дописує до військових газет.

В роки мирного післявоєнного будівництва Юхим Пилипович Гер з 1947 року працює в Товаристві глухих на керівних посадах і водночас редагує стінну газету. Стіннівка Одеського виробничого об'єднання «Електроник» на щорічному обласному огляді завжди займає призові місця. Її матеріали відзначаються глибоким змістом і художнім оформ-

ленням. До стіннівки об'єднання активно дописують робітничі кореспонденти. Їх виховав, навчив і залучив до участі в стінній пресі Юхим Пилипович, з ними він щиро ділиться своїм досвідом і знаннями. Серед активних робітників стінгазети — слюсар-складальник Тамара Чумаченко, бригадир інструментального цеху Анатолій Дрібнюх, перекладач-дактилолог Марія Гембайло та інші.

Вдома у Юхима Пилиповича зберігається альбом матеріалів, які всі ці роки друкувалися в газеті «Наше життя». Гортаючи сторінки альбому, ніби відновлюєш історію нашого Товариства.

Р. ГРАНИК.

м. Одеса.

ПРИКЛАД ДЛЯ ВСІХ

Серед славної когорти тих, хто ударною працею готується відзначити піввіковий ювілей УТОГ, ветеран нашого Товариства, майстер пошиття легкого жіночого плаття Коростенського будинку побуту Євдокія Кирилівна Воллинська.

Майже 20 років бездоганно обслуговує вона замовників, творчо ставиться до роботи, яку виконує вчасно і сумлінно. Вироби, яких торкнулися вправні руки майстрині, завжди відзначаються доброю якістю, елегантністю.

За роки своєї праці Євдокія Кирилівна не допустила жодного порушення трудової і технологічної дисципліни, не має жодної скарги від замовника.

Нелегко було спершу сумлінній трудівниці подолати бар'єр, що постав між нею і чуючими товаришами по роботі. Але внятковість порядності і доброзичливості у поєднанні з добросовісним ставленням до роботи, готовність завжди прийти на допомогу — ці риси харак-

теру допомогли Євдокії Кирилівні стати повноправним членом колективу, більше того — створили їй незаперечний авторитет.

Бригадир-закрійниця В. К. Крюкова так говорить про свою подругу:

— Про те, чого вартий майстер, промовисто свідчить той факт, що переважна більшість людей прагнуть, щоб їх замовлення виконувала саме Є. К. Воллинська. Справді, золоті руки у неї.

А змінний майстер Р. П. Пархомчук додає:

— Впродовж місяця наша передова трудівниця виконує близько 28 замовлень. Причому, зазначу, більшість з них підвищеної складності. Але якість готових виробів завжди тільки відмінна.

Не злічити теплих відгуків товаришів по роботі, не перерахувати грамот, подяк та інших відзнак Євдокії Кирилівни, людини, яка є взірцем для всього свого колективу.

І. РУВІНСЬКИЙ.

Житомирська область.

НА ЧЕСТЬ ЮВІЛЕЮ ВОЖДЯ

«Сторінки великого життя» — під такою назвою відбулася виставка в гуртожитку Харківського УВП-1, присвячена 113-й річниці від дня народження Володимира Ілліча Леніна.

Добрі знання біографії вождя світового пролетаріату показали свердловальни-

ця Світлана Колмик, апаратниця Валентина Голозубова, штампувальник Олександр Гредасов. Переможців виставки нагороджено пам'ятними призами і сувенірами.

В. ВАСИЛЕНКО,

вихователь гуртожитку.

ВІСТІ З ОДНІЄЇ ШКОЛИ

У ФОНД МИРУ

Усвідомлюючи свою особисту причетність до боротьби за справу збереження і зміцнення миру, в цьому патріотичному русі активну участь беруть вчителі і вихователі Полтавської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

Педагогічний колектив перерахував у Радянській фонд миру 245 карбованців.

Ось що сказала з цього приводу секретар партійної організації школи Валентина Миколаївна Панула.

— Скромний внесок у фонд миру — це наш обов'язок перед пам'яттю мільйонів радянських людей, які віддали життя за Батьківщину, за мир в усьому світі.

ДОПОМОГА ШЕФАМ

Комсомольці спецшколи-інтернату вже другий рік підтримують тісні зв'язки зі своїми шефами — колективом Полтавського заводу медичного скла.

Старшокласники допомогли виробничникам упорядкувати прилеглу до підприємства територію: вимощили плитками доріжки, розбито клумби, встановлено і пофарбовано огорожу. Словом, виконано значний обсяг робіт.

Завжди з ентузіазмом трудяться під керівництвом

учителів А. П. Аксьонова і В. А. Гаданова комсомольці Олександр Запорожець, Роман Бровченко, Андрій Гайдабура, Ігор Колишкін, Олександр Бовканюк. За сумлінну працю комітет комсомолу заводу медичного скла нагородив цих хлопців грамотами і пам'ятними подарунками.

У день Всесоюзного комуністичного суботника нечуючі школярі трудилися пліч-о-пліч з виробничниками.

Добрі нахили до робітничих професій вже виявили старшокласники Світлана Захарченко, Володимир Дзюба, Тетяна Гудзь та Олександр Зеленський.

В. САКУН,

сурдопедагог Полтавської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

ЩИРА ПОДЯКА

Вагомими творчими успіхами, усвідомленням свого високого покликання зустрічають День преси громадські активісти «Нашого життя». Вони є справжніми літописцями соціалістичного змагання трудівників Товариства за високі виробничі показники, за дострокове виконання завдань п'ятирічки, за втілення у життя величезних рішень XXVI з'їзду КПРС.

Робітничі й сільські кореспонденти систематично і оперативно повідомляють читачів про найважливіші події, які відбуваються на УВП, у виробничих об'єднаннях, культзакладах, відділах і первинних організаціях УТОГ. Наші робітничі — активні і надійні помічники редакції у висвітленні багатогранного життя Товариства.

З нагоди професійного свята журналістів — Дня преси — редакція газети оголошує щирі подяки найактивнішим позаштатним авторам: Л. Алфімовій (Львів), Г. Власову (Чернівці), В. Кругляку (Велика Новоселівка Донецької області), О. Марковій (Олександрія Кіровоградської області), Н. Аксюк (Зіньків Полтавської області), Р. Сквородникову (Ялта Кримської області), М. Нирову (Вінниця), П. Крайняніці (Ужгород), А. Сиомоненку (Харків), І. Толочку (Житомир), Н. Телюковій (Полтава), М. Лужкову (Лебедин Сумської області), Л. Пошен (Ужгород), В. Ширману (Київ), С. Мордушенку (Запоріжжя), О. Волошинюк (Херсонська область), І. Рувінському (Коропуть Житомирської області), П. Горбунову (Чернівці), І. Зінченку (Павлоград Дніпропетровської обл.), Ю. Геру (Одеса), С. Кононовій (Сватове Ворошиловградської області), Й. Мінделю (Харків).

Зичимо вам, дорогі друзі, міцного здоров'я, щастя і творчих успіхів.

Ольга Степанівна Чернобай впродовж багатьох років є активним позаштатним кореспондентом газети «Наше життя».

Її кореспонденції, замальовки завжди змістовні і цікаві. Авторка вдало знаходить теми, що хвилюють читача, закликають до роздумів.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

НА ПУЛЬСІ ЖИТТЯ

Рем Миколайович Сквородников прийшов у Товариство на початку шестидесятих років. До нещасного випадку, від якого втратив слух, трудився електриком у тресті «Ялтакурортбуд». Там проявив себе ініціативним, принципним профспілковим активістом, став членом КПРС.

Шефство над новачком взяли завідувача Ялтинським клубом УТОГ Майя Майко, перекладачка Бела Коробкова, активісти клубу. Спільними зусиллями навчили його мови нечуючих. Згодом став трудитися у виробничому об'єднанні «Таврія». У всіх культзакладах клубу УТОГ Рем Миколайович бере найактивнішу участь. Він організовує систематичний випуск стіннівки, надсилає свої знімки та замітки до «Нашого життя».

Д. ОЛЕЖКО.

ЦЕ БУВ другий вечір поезії у Харківському обласному будинку культури. Перший — відбувся в травні позаминулого року. Тоді, у Червоному кутку, як кажуть, ніде було яблукові власти. І виступали на ньому лише місцеві поети — вчителька Олена Смирнова, вихователь Володимир Хоменко і автор цих рядків — інструктор фізкультури.

Вечір поезії розпочався на сцені будинку культури — член Спілки письменників СРСР, москвич Іван Ісаєв, члени літературного об'єднання «Відлуння» Українського товариства глухих — поетеса з Одеси Ірина Дуценко, харків'янка Олена Смирнова, голова облвідділу УТОГ Т. С. Пісковець та інші.

Відкрила вечір директор обласного Будинку культури В. Г. Годун. Вона тепло привітала гостей і любите-

ВЕЧІР ПОЕЗІЇ

лів поезії, що зібралися. Підкреслила — вечір присвячується 50-річчю УТОГ.

Так уже сталося, що ведучим на вечорі випало бути авторів цієї статті і довелось, як кажуть, нести подвійне навантаження.

Зі сцени, у виконанні ветерана нашої художньої самодіяльності А. Н. Росинської, звучить бадьорий і життєрадісний марш членів літературного об'єднання «Камертон» Всеросійського товариства глухих з таким приспівом:

Ритми, рифми, музика
слова —

Дива дивнее нет!

Просто жалко любого

глухого,

Кто от них в стороне.

Слово надається поету Івану Ісаєву. Він розпові-

дає про непростий шлях створення літературного об'єднання УТОГ «Камертон», про авторів, здебільшого нелегкої долі, двох збірників віршів глухих поетів «Камертон» і «Тень звука».

— Ніщо не зламало, — підкреслює поет, — їх віру в життя, в добро і справедливість. І ось уже звучать твори талановитого поета Івана Ісаєва. У президії вечора, і в залі глядачів були чуучі з вищою філологічною освітою, але як вони слухали!.. Коли гість стомлювався, свої твори читали Ірина Дуценко, Олена Смирнова, і ведучий вечора. А потім декламували твори глухих поетів Івана Ісаєва, Світлани Копилової, Ісаака Сапожнікова та сучасних чуучих

поетів харківські любители поезії В. Н. Хоменко, І. Т. Левін, Г. І. Баканова, З. В. Позднякова та В. П. Левіна.

Тричі виходив на сцену Іван Ісаєв, але присутні так і не змогли за дві години наслухатись поета.

На закінчення Іван Ісаєв розповів про свою туристичну поїздку до Італії на Всесвітній зимові спортивні ігри глухих. Розповідь супроводжувалася демонстрацією кольорових слайдів, зроблених поетом.

Вечір, на думку більшості його учасників, вдався, і в цьому немала заслуга диктора-перекладача В. В. Парфенової.

Мені хочеться зробити деякі висновки: у залі для глядачів на 400 місць були вільні місця. Не було на вечорі учнів старших класів спецшкіл-інтернатів, вечірньої школи робітничої молоді для глухих, молодих трудівників, що мешкають у гуртожитках Харківських УВП № 1 і № 2. Організатори вечора поезії, здавалось, зробили все для його популяризації на підприємствах і в компактних групах глухих державних заводів, але... результат говорить сам за себе...

Гадаю, що перед такими великими вечорами необхідно провести декілька вечорів поезії у формі «голубого вогника», скласти списки всіх любителів поезії, а на великий вечір поезії до залу глядачів запрошувати не тільки з допомогою оголошень, але й спеціально розісланих запрошень.

Поетичному слову звучати і набирати силу в наших обласних Будинках культури. Це цікава форма культурно-масової роботи.

Анатолій СИМОНЕНКО.

На знімку: група учасників вечора.

Фото Г. СУХОТІНА.

м. Харків.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ХТО

КІМІТЛИВИЙ

На Львівщині відбулись змагання з шашок між нечуючими спортсменами на першість області.

Серед чоловіків переможцем вийшов першорозрядник Лаврів, котрий не програв жодної партії. Друге місце виборов Якимов. Третє і четверте місця розподілили Корницький і Опенишев.

З жіночої команди сильнішою була Тарасова (Войтович). На її рахунок сім очок із восьми можливих. Друге місце посіла Масляничук, третє — Град.

В. МОСКАЛЕНКО.

м. Львів.

На передньому плані учениця Одеської спецшколи-інтернату № 97 для слабочуючих дітей, першорозрядниця з шахів Світлана Зарська. Фото Б. БУРАКІВСЬКОГО.

НА ПОЧАТКУ СЕЗОНУ

Скінчилися «зимові канікули» у футболістів Київського облвідділу УТОГ. І хоча офіційних змагань не було, однак тренування не припинялись. Вони тривали як у спортзалі, так і на відкритих майданчиках. Основна увага, як завжди, придлялась загальнофізичній підготовці, відновленню технічних навичок. З цією метою було проведено декілька товариських зустрічей. Цікави ми, зокрема, були дві гри з юнацькою командою «Динамо», яка успішно виступає в першості СРСР і декілька гравців якої пробували свої сили в іграх дублюючого складу столичного «Динамо».

Перша гра пройшла з перевагою нечуючих футболістів і закінчилась з рахунком 3:1 на їх користь. У наступній зустрічі юнаки взяли реванш, вигравши 4:2. На результатах цих зустрічей позначилась відсутність воротаря К. Лопати і гравців В. Бабія, В. Костенка, С. Адаменка.

На жаль, програли ми і зустрічі студентам Київського інституту цивільної авіації, 2:4. Результат міг би бути кращим, якби С. Ми-

шалов використав всі можливості, що були в нього для взяття воріт.

Користь від цих зустрічей очевидна: футболісти відновлюють ігрові зв'язки, вдосконалюють фізичну і тактичну підготовку.

Наприкінці березня вперше в історії київського футболу було проведено розіграш Прізу відкриття футбольного сезону в місті. За жеребом нам випало змагатися із спортсменами заводу «Більшовик» — багаторазовими володарями кубків змагань різного рангу. За положенням команди мали провести два тайми по 15 хвилин. Гра вийшла цікавою і напруженою. Вона закінчилась з рахунком 0:0. Переможця визначали 11-метрові удари. Все йшло добре, однак М. Кірош влучив у штангу і ця невдача при рахункові 4:4 призвела до поразки і команда вибула з розіграшу. Втіхою для нас було лиш те, що команда «Більшовик» стала переможцем цього турніру.

Ближчим часом на нечуючих футболістів чекають серйозні випробування у розіграшу Кубка міста Києва.

В. КУЛІБАБЕНКО.

НА СЦЕНІ—АГІТБРИГАДА

Більше року минуло відтоді, як в Одеському обласному будинку культури було створено агітбригаду «Сучасник». Назва творчого колективу цілком підтверджується добром репертуару і сценічними засобами. Остання робота культурмістців «Програма мільйонів», присвячена Продовольчій програмі СРСР.

З успіхом аматори сцени показали що роботу в Ренійському районі Одеської області, двічі — в обласно-

му культзакладі для трудівників міста, вїздили з нею на гастрольну поїздку до Дніпропетровська.

Нещодавно колектив узяв участь в обласному фестивалі агітбригад, що проходив у Одеському будинку художньої самодіяльності імені Лесі Українки. Авторитетне журі дало високу оцінку виступам нечуючих артистів, відзначило актуальність репертуару і високу виконавську майстерність учасників. За підсум-

ками огляду колектив нагороджено грамотою.

У складі агітбригади успішно виступають постійні учасники художньої самодіяльності обласного Будинку культури УТОГ Р. Піскун, В. Стельмашук, М. Головенко, В. Дубовицький, Ж. Якименко та А. Дрибнох.

Нині агітбригада, очолювана режисером А. С. Рожевським, готує дві нові програми, присвячені темі боротьби за мир і 50-річчю УТОГ.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

Для трудівників області

В передсвяткові дні учасники художньої самодіяльності обласного Будинку культури глухих дали концерт в районах. Вони уже виступили перед нечуючими Великоновоселківки, Костянтинівки, Червоноармійська, Горлівки.

Концерти аматорів сцени користуються великим авторитетом як у членів УТОГ, так і в чуючих трудівників. Особливу майстерність перед глядачами показує ветеран сцени — Т. В. Перебийніс. Не здають завойованих позицій і солісти — О. Ткаченко, В. Стихін.

Нещодавно колектив аматорів поповнився ще одним талановитим співаком Т. Букаленком. Своєю м'якою манерою виконання він уже з перших днів здобув авторитет і повагу серед нечуючих.

Продовжує виступати на сцені і народний ансамбль культзакладу «Донецькі зорі». Самодіяльні аматори О. Овчинникова, Магу Бату, Л. Акімова, Т. Ключникова і Н. Єроха дарують нечуючим щирі ліричні пісні, в яких славлять передовиків виробництва, оспівують велич і красу нашої Вітчизни.

Л. РАДОМСЬКА,

методист Донецького будинку культури.

ДАРУЄМО РАДІСТЬ

От і усміхнулося ясне сонечко. І закучерявилася пахучі верболози над Пселом, заголубили ніжні проліски, — нестримним потоком забувала весна.

Вже понад 25 років як драматичний гурток Лебединського будинку культури УТОГ незмінно обслуговує нечуючих трудівників Роменського міжрайвідділу Сумської області, даруючи їм радість і натхнення. Того ясного квітневого дня лебединці вїздили в червогу концертну поїздку до них.

Роми — місто, що розкинулося на високій і мальовничій горі. Тут мимоволі замилуєшся чудовим краєвидом. Зелені луки стеляться аж тег до самісінького об-

р'ю. Посеред них в'ється голубою стрічкою тихоплавна річка Сула.

Роменці в той день проводили святкові збори, присвячені 50-річчю нашого Товариства.

Доповідь «Ми завжди в строю» — про славний шлях довжиною в 50 трудових років, який пройшло наше Товариство, про його досягнення, про славних нечуючих трудівників зробила голова Роменського міжрайвідділу УТОГ Нестерук Ніна Гаврилівна. На закінчення вона сказала:

— Найбільш важливою проблемою у нашому житті на сучасному етапі є дальше поліпшення ідеологічної роботи серед нечуючих чле-

нів УТОГ, їх мобілізація на успішне виконання завдань одинадцяті п'ятирічки.

Концертну програму відкрили піснею «Урочиста хліборобська» І. Бердника, яку майстерно виконали робітниця Лебединського УВП Неля Шалаєва та учениця школи-інтернату Лариса Мірошніченко. Драмгуртківці у складі А. М. Коростова, В. М. Коростова, Г. Й. Царука, М. В. Щербаченка і Л. М. Попової виконали одноактну п'єсу «Переполюх» А. Петровича. Добре виступив з номерами оригінального жанру робітник УВП А. М. Ковальов.

Концерт пройшов цікаво, глядачі із задоволенням приймали кожен номер гуртківців.

М. ЛУЖКОВ.

Сумська область.

ЦІ ДИВО-КВІТИ

ЕТЮД

З дитинства дуже люблю квіти. Може тому, що вони — перші провісники весни, а може й через те, що квіти дарують радість, а може — що я народилася у квітні.

Мене радують квіти не ті, зірвані, подаровані, у яких ще тріпочеться краплина життя, а ті, що я доглядаю у квартирі. Ось на підвіконні красуються калли, лілей червоні, кактус колючий. Знайшли своє місце і різновидні бегонії. Біля самого вікна, у кутку, розкішна китайська троянда.

На зиму ніби завмирають квіти. Зате напровесні всі оживають, набираються сили, демонструють свою красу у цвітінні.

Дуже мене дивує колючий кактус. Відомо, що його біла квітка живе лише одну добу. Дивно, що уже четвертий рік, відтоді як я посадила, кактус цвіте у день мого народження. Ось і цієї весни, думала, помилюсь. Ще в березні на рослині з'явився маленький пуп'яночок. Гадаю собі: весна рання, рано і зацвіте, не дочекається дати мого народження. Коли ж диво — проходить дні за днями, а кактус не поспішає милувати око цвітінням. Залишився один тиждень до мого свята. Ось-ось зацвіте. Поглядаю шораз на підвіконня. Настав мій день прокинутись — і до вікна. А там уже свято! Як і в минулі роки ніжиться біла квітка кактуса.

Наступного дня диво згасло...

К. БАШИНЬСКА.

Лісова красуня.

Фотоетюд В. СТЕРЛЬОВА.

В. о. редактора А. ДВІРКОВИЙ.